

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: **a) J. N.**, bytem X, **b) Ing. V. B.**, bytem X, **c) M. K.**, bytem X, **d) Z. J.**, bytem X, všichni zastoupeni JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, a **e) J. Š.**, bytem X, zastoupen Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve Svahu 1, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: M. H., bytem X, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, čj. 025934/2015/KUSK, sp. zn. SZ 144330/2014/KUSK REG/Gr,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, čj. 025934/2015/KUSK, sp. zn. SZ 144330/2014/KUSK REG/Gr, a rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně ze dne 4. 8. 2014, čj. SU 204/13-sie, sp. zn. SU 1467/2013, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit každému z žalobců a) – d) na náhradě nákladů řízení částku 10.665 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Moniky Čírtkové, advokátky.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci e) na náhradě nákladů řízení částku 10.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobci a) až d) a žalobce e) napadli dvěma samostatnými žalobami, které soud spojil ke společnému projednání, shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhají se jeho zrušení. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v K. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2014, čj. SU 204/13-sie. Tímto rozhodnutím bylo na základě žádosti stavebníka, kterým je osoba zúčastněná na řízení, vydáno rozhodnutí o umístění stavby – přístavby a stavebních úprav domu na adrese X, včetně přípojky plynu, elektro, zpevněných ploch, oplocení a opěrných stěn na pozemku stavební parcela č. x a pozemková parcela č. x v k. ú. K. (dále jen „stavba“).

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že stavební úřad rozhoduje v součinnosti s dotčenými orgány a nemá pravomoc do jejich stanovisek či vyjádření nijak zasahovat. Takovou pravomoc má pouze příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který stanovisko vydal, pokud stanovisko dotčeného orgánu přezkoumává [§ 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Ani jeden z žalobců nevznnesl ve svém odvolání požadavek na přezkum stanovisek dotčených orgánů, jež byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zcela vyčerpávajícím způsobem popsal území, ve kterém je stavba bytového domu navržena. Záměr je v souladu s územním plánem města K. po úpravě, ve znění změny č. 2, neboť vyhovuje regulativům platným pro plochy B2 a B6, v nichž jsou stavební pozemky zahrnuty. Stavba respektuje maximální výškovou úroveň hřebene střechy stávajícího objektu a nepřekračuje ji, na parcele bude vymezena veřejně přístupná plocha pro univerzální sportovní činnost. Obtěžování vlastníků sousedních nemovitostí pohledem může být imisí pouze v mimořádných případech, jinak je na těchto vlastnících, aby přijali vhodná opatření k zamezení vzhledu na jejich nemovité věci. Podle zpracovaného světloteknického posudku nedojde k zastínění pozemků ve vlastnictví paní K. Obava žalobců, že stavba bude využívána pro dočasné ubytování osob, je jen spekulací, která nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobcům nebylo možné pořídit kopii projektové dokumentace, neboť nepředložili souhlas jejího pořizovatele či vlastníka stavby. Žalovaný uzavřel, že nezjistil žádné zásadní závady v postupu správního orgánu I. stupně ve vedení řízení ani v samotném rozhodnutí.

Obsah žalob a vyjádření k žalobám

Žalobci předně namítají nepřezkoumatelnost žalobami napadeného rozhodnutí, protože se v něm žalovaný nevypořádal s jejich odvolacími námitkami. Namísto toho se žalovaný spokojil se stručným odkazem na postup správního orgánu I. stupně, případně na stanoviska dotčených orgánů. Z odůvodnění rozhodnutí tak nelze seznat, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami a jakými úvahami se při svém rozhodnutí řídil.

Žalobce e) namítl, že žalovaný nesprávně dovodil, že existence kompetence správního orgánu I. stupně jakožto stavebního úřadu posuzovat soulad záměru s hledisky podle § 90 stavebního zákona vylučuje vznášení námitek proti nesprávnosti tohoto posouzení správním orgánem I. stupně. Konkrétně se jedná o námitky nesouladu s územním plánem a rozporu s urbanistickými a architektonickými hodnotami území. Dle žalobce e) má toto vyplývat z tvrzení žalovaného obsaženého v jeho rozhodnutí na straně 5, kde je uvedeno, že „v kontrastu se svými odvolacími námitkami pak zástupce žalobce uvádí, že posouzení vhodnosti je plně v kompetenci stavebního úřadu a městský architekt, který ve věci vydal své vyjádření, to za něj nemůže řešit.“, a to v souvislosti s tvrzením na straně 3, kde je uvedeno, že „nelze souhlasit s námitkou, že záměr nebyl posouzen v souladu s § 90 stavebního zákona.“

O vhodnosti, nebo o nevhodnosti umístění stavby je oprávněný rozhodovat stavební úřad v součinnosti s dotčenými orgány.“

Dále žalobce e) namítl, že se žalovaný nevypořádal se zásadními odvolacími námitkami žalobce e), a to s body 3 – 5, 7 – 12, 21, 24 a 25 obsaženými v odvolání, které bylo prostřednictvím jeho zástupce podáno dne 9. 9. 2014. Žalovaný tím žalobci e) upřel právo na řádné a zákonné projednání podaného odvolání. Toto procesní pochybení žalovaného přitom mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Kdyby se žalovaný řádně zabýval uvedenými odvolacími námitkami, musel by dospět k závěru, že stavbu nelze umístit. Příčinou tohoto pochybení je dle žalobce e) chybná úvaha žalovaného uvedená v předchozím žalobním bodu spočívající v tom, že žalobce e) neměl právo vznášet námitky proti způsobu posouzení hledisek obsažených v § 90 stavebního zákona. Rozhodnutí je dle žalobce e) na základě uvedeného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Všichni žalobci shodně namítli, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s územním plánem města K. Opatření obecné povahy – obecní vyhláška, kterou byla vyhlášována změna č. 1 územního plánu města K., neobsahuje změnu využití pozemků, na kterých se nachází projednávaná stavba, na způsob využití B6 – hromadné městské bydlení středněpodlažní. V textu měnící vyhlášky není tato změna na B6 obsažena a ani ji neobsahuje výkres základního členění, na který text měnící vyhlášky odkazuje. Pokud správní orgán I. stupně vycházel z „úplného znění“ územního plánu po změně č. 1, pak se jedná o nesprávný podklad, který neodpovídá skutečně účinné podobě územního plánu ve znění řádně vyhlášené změny č. 1.

Žalobce e) dále namítl, že i kdyby měly pozemky, na něž má být umístěna předmětná stavba, podle územního plánu funkční využití B2 a B6, došlo k umístění stavby v rozporu s územním plánem z důvodu navyšování stavby a nerespektování urbanistických a architektonických hodnot v území. Stavba je předimenzovaná, svou velikostí neodpovídá okolní zástavbě, přičemž žádná jiná stavba v okolí nemá tři plnohodnotná nadzemní podlaží a podkroví. K námitce týkající se navyšování stavby citoval žalobce e) z obsahu svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že tento dům byl původně povolen jako jednopatrový dům (tj. přízemí a patro), resp. jako dům se dvěma nadzemními podlažími. Předmětem řízení však je třípodlažní bytový dům s obytným podkrovím. Z domu se dvěma nadzemními podlažími má tedy nově být dům se třemi nadzemními podlažími, což je v rozporu s územním plánem. Přestože stavba má být po dokončení nepatrně nižší, než je stavba původní, vzroste počet podlaží, což je v rozporu s územním plánem, protože dle něho je v ploše B6 stanovena jako nepřipustná nástavba dalších podlaží bytových domů. K námitce nerespektování urbanistických a architektonických hodnot v území žalobce e) rovněž citoval z obsahu svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že navrhovaná stavba neodpovídá charakteru území, architektonicky a urbanisticky vybočuje (předimenzovaný dům mezi rodinnými domy), nepřiměřeně zasahuje do práv žalobce e) a jejím umístěním by došlo k porušení § 90 písm. b) stavebního zákona a § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalobce e) namítl, že se žalovaný námitkami směřujícími k nepřipustnosti nástavby dalšího podlaží vůbec nezabýval, přestože je žalobce e) jak v námitkách vznesených před správním orgánem I. stupně, tak i ve svém odvolání konkrétně popsal a odůvodnil. Žalovaný se rovněž nezabýval tím, kolik podlaží má stávající zástavba. K odvolací námitce nevhodnosti stavby z hlediska nerespektování urbanistických a architektonických hodnot se žalovaný rovněž nijak nevyjadřuje.

Další námitka žalobce e) směřuje proti nevhodně řešenému vsakování dešťových vod /odvolací bod 19/, zhoršení retence a neurčení podmínek pro ochranu před přetékáním

splaškových vod /odvolací bod 20/. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neopatřili vyjádření příslušného dotčeného orgánu ke vznesené námitce proti stavbě, a proto nelze argumentovat, že námitka žalobce není relevantní z důvodu, že projektovou dokumentaci posuzovaly dotčené orgány, včetně orgánů na úseku životního prostředí, zemědělství a vodního hospodářství, které vydaly ve věci kladná stanoviska. Nejednalo se totiž o námitku proti vyjádření dotčeného orgánu, ale proti stavbě.

Žalobce e) dále namítl, že správní orgány dostatečně nezjistily stav věci, když rozhodovaly o vsakování vody bez hydrogeologického posudku, a z jejich rozhodnutí není zřejmé, zda má vsakování sloužit i pro dešťové vody ze střech. Žalovaný se nijak nevyjádřil k požadavku na stanovení podmínek umístění stavby z hlediska ochrany před přetékáním splaškových vod. Žalovaný tuto odvolací námitku zcela ignoroval. Žalovaný dále nevyvrátil jeho odvolací námitku spočívající v tom, že není jasné, jak budou likvidovány dešťové vody ze střech, jak bude vsakování působit na okolní nemovitosti, a z toho plynoucí námitku ohrožení nemovitostí žalobce jejich podmačením.

Žalobce e) dále namítl, že se žalovaný nijak nevyjádřil k odvolací námitce, že správní orgán I. stupně zamítl žalobcovy námitky, které svým obsahem spadají do kompetence dotčených orgánů bez toho, že by si od dotčených orgánů vyžádal stanovisko k těmto námitkám. /viz odvolací body 15, 23/

Žalovaný dle žalobce e) nevyvrátil odvolací námitku, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě stanovisek dotčených orgánů vydaných k jiné (starší) dokumentaci, a tedy bez součinnosti s dotčenými orgány a s překročením své kompetence. Některá vyjádření dotčených orgánů jsou starší než v řízení předložená dokumentace. /viz odvolací bod 22/

Žalobce e) dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že byl porušen požadavek územního plánu tím, že na pozemcích stavby není vymezena požadovaná plocha pro sportovní činnost. Nestanovení podmínek užívání ve výroku rozhodnutí není písařskou neúplností, jak uvedl žalovaný, ale nenaplněním požadavků územního plánu na vymezení plochy pro sport, a tedy nezákonností prvostupňového rozhodnutí a stejně tak i rozhodnutí žalovaného, protože nenapravilo tuto chybu, přestože na ni žalobce e) poukázal.

Žalobce e) dále namítl, že se žalovaný nijak nevyjádřil k jeho odvolací námitce, že v průběhu řízení došlo k doplňování a změnám dokumentace a že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není seznatelné, která verze dokumentace byla nakonec podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. /odvolací body 6, 13/

Žalobce e) dále namítl, že žalovaný pochybil tím, že potvrdil nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který spočíval v tom, že správní orgán I. stupně znemožňoval žalobci, aby si pořizoval fotokopie dokumentace ze spisu. Žalovaný přitom v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že projektová dokumentace je součástí rozhodnutí. Kdyby tomu tak bylo, bylo by dle žalobce e) zjevnou nezákonností odpírat pořízení její fotokopie, neboť pořizování kopií rozhodnutí nelze omezit. Žalobce e) k tomuto odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011 – 69, zařazený do Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3018/2014, dle kterého „*ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona, které opravňuje stavební úřad poskytnout žadateli kopii dokumentace stavby pouze se souhlasem toho, kdo dokumentaci pořídil, nebo se souhlasem vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nedopadá na účastníka běžícího stavební (případně územního) řízení. Tomuto účastníku je stavební úřad povinen pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu.*“. Dále žalobce e) poukázal na komentářovou literaturu (Vedral: Správní řád, 2. vydání, BOVA Polygon, Praha 2012, str. 435), ve které se jasně rozlišuje mezi poskytováním kopií správním orgánem

a pořizováním kopií vlastním digitálním fotoaparátem s tím, že omezení dle § 168 odst. 2 stavebního zákona nedopadá na pořizování kopií účastníkem pomocí vlastního fotoaparátu.

Žalobci a) – d) shodně jako žalobce e) namítli, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v něm nevypořádal se všemi jejich odvolacími námitkami.

Žalobci a) - d) namítli, že ve správním řízení nemělo být rozhodováno o „přístavbě a stavebních úpravách“, když fakticky jde v tomto případě o vznik zcela nové stavby. Stávající stavba na dotčených pozemcích je od uvažované stavby, která je předmětem napadeného rozhodnutí, svým charakterem, rozměry, účelem i členěním natolik odlišná, že nelze hovořit o přístavbě. Navržený projekt sice počítá s půdorysným rozšířením stávající stavby, ale také se změnou počtu jejích podlaží a s tak výraznou změnou vnitřního členění (vznik třinácti bytových jednotek), že jej nelze označit za projekt přístavby a stavebních úprav. Dále žalobci a) – d) namítli, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně není patrné, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s otázkou, jaká je obytná kapacita dosavadní stavby a zda bude navrhovanou přístavbou tato obytná kapacita skutečně zvýšena. Pokud by tomu tak nebylo, což dle názorů žalobců a) – d) není, vyvstává zásadní vada již v samotném popisu stavby, tedy v otázce, o jaké stavbě vlastně správní orgány rozhodovaly. Popis stavby v územním rozhodnutí totiž zní: *„Návrh řeší rozšíření objektu přístavbou pro zvýšení jeho obytné kapacity.“*

Další námitka žalobců a) – d) se týká architektonické nevhodnosti umístění předmětné stavby v dané lokalitě. Z vizualizace navrhované stavby je zřejmé, že se svým vzhledem výrazně odlišuje od okolní zástavby, která je svým charakterem tradiční městskou zástavbou prvorepublikového typu. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal toliko odkazem na stanovisko městského architekta. Tento postup je však dle žalobců a) – d) nesprávný, architekt totiž není dotčeným orgánem, který by předkládal závazné stanovisko, ale toliko osobou, která sděluje k návrhu svůj názor. Na tento závěr nemůže být proto odkázáno obdobně jako na stanovisko dotčeného orgánu, nýbrž správní orgán musí provést vlastní úvahu, ve které zdůvodní, proč je možné stavbu zcela odlišnou od dosavadní zástavby v dané lokalitě umístit. Žalovaný i správní orgán I. stupně tak pochybili, když takovou úvahu neprovedli. Obecné konstatování, že každá nová stavba stávající stav v lokalitě změní, takovou úvahou nepochybně není. Žalobci a) – d) dále v této souvislosti namítli porušení zásady rovnosti vlastníků nemovitostí v dané lokalitě. Žalobce c) byl při úpravě vlastní nemovitosti ze strany správních orgánů nucen architektonický ráz okolí respektovat. Požadavek žalobců a) – d) na to, aby také ostatní vlastníci stanovená pravidla respektovali, je proto nanejvýš oprávněný.

Žalobci a) – d) dále namítli nevhodnost umístění navrhované stavby do dané lokality z hlediska jejího využití. Záměrem stavebníka je vybudovat třináct bytů o velikosti 1+kk, tedy jednotlivých pokojů s minimálním zázemím. Z tohoto je zřejmé, že nejde o rodinné bydlení, protože je stěží představitelné, že si byt o tak malé velikosti pořídí pro trvalé bydlení například rodina s dětmi nebo i jen manželský pár. Vzhledem k tomu, že lokalita má sloužit pro bydlení trvalé a její využití pro dočasné bydlení je vyloučeno, nabízí se otázka, jak bude dosaženo souladu deklarovaného využití stavby s územním plánem.

Žalobci a) – d) dále namítli, že žalovaný přistoupil ryze formálně k otázce přezkumu stanovisek dotčených orgánů. Ve svém odůvodnění uvedl, že ani jeden z odvolatelů nevznesl ve svém odvolání požadavek na přezkum stanovisek dotčených orgánů, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Dle žalobců a) – d) však odvolací námitky, které vyžadují přezkum stanovisek jednotlivých dotčených orgánů, vzneseny byly, a to např. námitka zvýšeného dopravního zatížení dané lokality, zvýšení hlučnosti a prašnosti nebo námitka stavu odpadů ve Zborovské ulici, které již nyní vyžadují časté opravy [viz odvolání žalobce

b)]. V těchto případech jde jasně o obsahové námitky, které měly založit přezkum stanovisek dotčených orgánů, aniž by tento požadavek žalobci ve svých odvoláních museli výslovně uvádět.

Žalobci a) – d) dále namítli, že žalovaný pochybil tím, že se správně nevypořádal s odvolací námitkou týkající se negativního vlivu navrhované stavby na oslunění ostatních pozemků a staveb, které jsou vesměs ve vlastnictví žalobců. Žalovaný pouze odkázal na odborný světlotechnický posudek z roku 2013. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že sousední objekty a pozemky budou mít dobu proslunění delší, než je normou stanovená minimální doba. Samotná skutečnost, že stavba dostojí normě, však nevylučuje, že žalobci nebudou navrhovanou stavbou poškozeni. Potom je třeba v odůvodnění uvést, jaká bude konkrétní míra oslunění dotčených pozemků po provedení navrhované stavby a zda bude vyšší či nižší než míra stávající. Pokud dojde ke snížení míry oslunění, pak je na místě uvést, v jakém rozsahu k tomuto snížení dojde, a z toho potom dovodit, v jaké míře budou žalobci dotčeni na svých právech. Pokud by provedením navrhované stavby došlo k významnému znehodnocení pozemků ve vlastnictví žalobců a zejména komfortu jejich bydlení, je třeba to ve vztahu k těmto odvolacím námitkám v rozhodnutí zohlednit a vypořádat. Takovou úvahu správního orgánu ovšem nemůže odborný posudek nahradit. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí o zhodnocení tohoto parametru, jehož zhoršení bylo žalobci v odvolání namítáno, ani nepokusil, natož aby se s námitkou relevantním způsobem vypořádal.

Žalobci a) – d) dále namítli, že žalovaný pochybil tím, že se relevantním způsobem nevypořádal s námitkou týkající se hrozícího obtěžování pohledem a narušení soukromí. Navrhovaná stavba je projektována tak, že z oken jejích místností a z teras bude možné snadno dohlédnout na stavby a pozemky vlastníků okolních nemovitostí včetně žalobců, čímž dojde k narušení jejich soukromí nad míru přiměřenou poměrům. Žalovaný k této námitce uvedl, že při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků správního řízení a dále uvedl, že problém lze řešit pořízením různých prostředků, jejichž účelem je zabránit pohledům na sousední soukromé pozemky. Žalovaný přitom nehodnotil oprávněné zájmy účastníků řízení a nepřihlédl k nim. Dle žalobců je lépe těmto problémům, které v daném případě reálně hrozí, předcházet než potom odkazovat účastníky na občanskoprávní řízení.

Závěrem žalobci a) – d) namítli, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje sdělení, jak se žalovaný vypořádal s některými dalšími odvolacími námitkami, jako jsou například námitka nevhodnosti umístění uvažované stavby až k hranici chodníku [odvolání žalobkyně a)] či námitka nedostatečného technického řešení vjezdu k plánovaným třinácti parkovacím místům [odvolání žalobce b)].

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, kterou podal žalobce e), uvedl, že žádný z odvolatelů včetně žalobce nevznesl ve svém odvolání požadavek na přezkum stanovisek dotčených orgánů, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

K námitce neplatné změny územního plánu žalovaný uvedl, že pokud měli žalobci o obsahu a správnosti pořízení územního plánu pochybnosti, mohli podat podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 174 odst. 2 správního řádu nebo mohli podat návrh za zrušení opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s odvolacím bodem žalobce e), ve kterém žalobce e) namítl, že byl porušen požadavek územního plánu tím, že na pozemcích stavby není vymezena požadovaná plocha pro sportovní činnost, žalovaný uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně uvedenou plochu nazval jako „zpevněné

plochy“, bližší popis žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vymezená plocha 10 % pro uvedenou sportovní činnost je zpracována v projektové dokumentaci a popsána v „C – Souhrnná technická zpráva, 1b) zhodnocení staveniště“. Žalovaný k tomuto dále citoval pasáž ze stran 5 a 6 svého rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě, kterou podali žalobci a) – d), k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ocitoval část § 89 odst. 2 správního řádu a dále uvedl, že ve svém rozhodnutí odkázal na stanoviska a vyjádření dotčených orgánů. Žádný z odvolatelů nepožadoval ve svém odvolání přezkum některého ze stanovisek dotčených orgánů.

K námitce neplatné změny územního plánu žalovaný citoval ze strany 5 svého rozhodnutí a dále uvedl, že je sice pravdou, že nová plocha není uvedena ve výkresu základního členění, nicméně tato plocha je vyznačena v hlavním výkresu územního plánu a v jeho textové části je popsána.

K námitce žalobců a) – d), že ve správním řízení nemělo být rozhodováno o „přístavbě a stavebních úpravách“, když fakticky jde o vznik zcela nové stavby, žalovaný uvedl, že podkladem pro rozhodnutí byla projektová dokumentace stavby v rozsahu vedeném správním orgánem I. stupně, a že žalobci v žalobě neuvádí, co je vede k domněnce, že se jedná o novou stavbu.

K námitce architektonické nevhodnosti umístění předmětné stavby v dané lokalitě žalovaný uvedl, že je nepochybné, že každá nová stavba stávající stav v lokalitě změní, své okolí určitým způsobem ovlivní. Toto ovlivnění však nesmí překročit míru přípustnou, to znamená stanovenou právními předpisy. Dále žalovaný uvedl, že mu nepřísluší posuzovat vhodnost či nevhodnost umístování staveb v obcích, o tom je oprávněný rozhodovat správní orgán I. stupně v součinnosti s dotčenými orgány. Doplnil, že ze spisového materiálu nedovodil, z čeho vznikla domněnka žalobců a) – d), že předmětná stavba bude stavbou pro dočasné užívání.

K námitce řádného nevypořádání odvolací námitky týkající se negativního vlivu navrhované stavby na oslunění ostatních pozemků a staveb žalovaný uvedl, že on ani správní orgán I. stupně nejsou oprávněni zasahovat do odborných posudků zpracovaných oprávněnými osobami. Dle předloženého odborného světlotechického posudku k zastínění pozemkové parcely č. x a stavební parcely č. x nedojde.

K námitce hrozícího obtěžování pohledem a narušení soukromí žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí v souladu s judikaturou uvedl, že aby bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti.

K námitce absence vypořádání odvolací námitky týkající se nedostatečného technického řešení vjezdu k plánovaným třinácti parkovacím místům žalovaný uvedl, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo i stanovisko městského architekta, které je součástí spisu. Posouzení předmětného vjezdu je v kompetenci příslušného silničního správního úřadu.

Žalobci a) – d) v replice uvedli, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě smísl dvě různé záležitosti, a to případnou obranu před změnou územního plánu a námitku nesouladu navrhované stavby s územním plánem. Námitka žalobců spočívá v tom, že v územním plánu není změna, na kterou se napadené rozhodnutí odvolává, vůbec zachycena. Za stavu, kdy tvrzená změna územního plánu není zachycena v příslušných výkresech, nelze odkazovat na

to, že tato „změna“ měla být napadena jiným postupem. Žalobci se v průběhu řízení seznámili s aktuálním stavem územního plánu, z něhož rozhodnutí údajně vychází, a byli nuceni konstatovat, že tvrzený stav územního plánu není nikterak podložen, když v původním územním plánu nebyla daná lokalita určena pro hromadné městské bydlení středněpodlažní a ani změnová rozhodnutí předmětné pozemky k takovému využití neurčila.

Žalobci a) – d) dále v replice uvedli, že je-li namítáno, že správní orgán I. stupně posoudil nesprávně určitou otázku, je v kompetenci žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu, aby se s odvolací námitkou vypořádal. Dále žalobci a) – d) odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 As 24/2015 – 24, z něhož vyplývá, že odvolací správní orgán je povinen zabývat se i souladem povolované stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem okolí zástavby.

Dále žalobci a) – d) uvedli, že jejich námitky nelze vypořádat povšechným odkazem na stanovisko městského architekta. Jednak jde o námitky spíše technického rázu a především městský architekt není dotčeným orgánem, s jehož stanoviskem by mohlo být nakládáno jako se závazným.

Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila toliko k žalobě žalobce e), ačkoliv jí byla doručena i žaloba žalobců a) – d). Uvedla, že žalobce argumentuje účelově až formalisticky, neboť napadá prakticky veškerý procesní i hmotněprávní postup správních orgánů. Umísťovaná stavba je dle ní v souladu s územním plánem. Systém označování podlaží v budovách je stanoven ČSN EN ISO 4157-1. Stavba má mít tři nadzemní podlaží, což odpovídá i projektové dokumentaci z roku 1989.

Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že žalobce e) se snaží soudu vnutit, že se jedná o nástavbu i záměnou názvu stavby v žalobě. Ve správném znění označení stavby se však slovo „nástavba“ nevyskytuje. Dále uvedla, že dle územního plánu jsou pro území B6 povoleny přístavby. Správní orgán I. stupně zákonně odůvodnil, že nedojde k nástavbě dalšího podlaží, jelikož nedojde ke zvýšení stavby, ale pouze k přístavbě na úrovni třetího nadzemního podlaží. K porušení regulativu územního plánu tedy nedochází.

Osoba zúčastněná na řízení k námitce nerespektování urbanistických a architektonických hodnot v území poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, sp. zn. 2 As 49/2007, ze kterého plyne, že otázka posouzení architektonického a urbanistického začlenění stavby do území je do určité míry subjektivní záležitostí a že osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím přímo dotčena, nemají a ani nemohou mít subjektivní veřejné právo na to, aby poměry v území, ve kterém se nachází jejich nemovitosti, zůstaly navždy zakonzervovány a nemohly se měnit. Správní orgán I. stupně zhodnotil na základě stanovisek dotčených orgánů a na základě ostatních podkladů, že stavba nebude narušovat urbanistický a architektonický ráz stávající zástavby, přičemž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, sp. zn. 9 As 95/2012, plyne, že finální posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby si musí udělat stavební úřad sám.

K námitkám směřujícím k nevhodně řešenému vsakování dešťových vod a k tomu, že správní orgány dostatečně nezjistily stav věci, když rozhodovaly o vsakování vody bez hydrogeologického posudku, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že dokument týkající se vyhodnocení likvidace dešťových vod a dokumentaci pro územní rozhodnutí zpracovávala autorizovaná osoba a v těchto dokumentech je uvedeno, že navržené vsakovací bloky nebudou mít negativní vliv na stávající odtokové poměry pozemku p. č. x, a tudíž nebudou ohrožovat stavby ve vlastnictví žalobce e). Žalobce e) mylně uvedl, že nebyl vypracován

hydrogeologický průzkum a problematika likvidace dešťových vod zůstala neřešena. K doložení této skutečnosti přiložila osoba zúčastněná na řízení listiny.

K námitkám směřujícím k tomu, že se žalovaný nijak nevyjádřil k požadavku na stanovení podmínek umístění stavby z hlediska ochrany před přetékáním splaškových vod a že žalovaným nebyly vyvráceny odvolací námitky spočívající v tom, že není jasné, jak budou likvidovány dešťové vody ze střech, jak bude vsakování působit na okolní nemovitosti a zda v důsledku stavby nehrozí nemovitostem žalobce e) podmáčení, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že prostřednictvím vsakovacích bloků je dešťová voda částečně vsakována na pozemku stavebníka, zbytek je odváděn do jednotné kanalizace v ulici x. Stávající veřejná kanalizace v místě je jednotná a podle vyjádření správce kanalizace nevylučuje napojení dešťových vod jak ze střech a teras domu, tak ze zpevněných ploch do této jednotné kanalizace. Správce kanalizace nevylučuje možnost spojení vnitřní splaškové a dešťové kanalizace do jedné, což je v souladu s podmínkami pro prostorové uspořádání a využití území dle ploch B2 a B6 územního plánu. Ochrana proti přetékání splaškových vod a likvidace dešťové vody je řešena autorizovaným inženýrem pro techniku prostředí staveb (Ing. P. P., ČKAIT 0010595) a výsledky vypracované projektové dokumentace byly zahrnuty v Dokumentaci pro územní řízení, B – Průvodní zpráva, strany 17 až 24.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že obě žaloby byly podány osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Obě žaloby byly podány ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jsou tedy věcně projednatelné.

Soud vycházel při přezkumu žalobami napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání na základě § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 12. 2012 podala osoba zúčastněná na řízení prostřednictvím svého zástupce žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území. V žádosti osoba zúčastněná na řízení uvedla, že předmětná stavba se má nacházet na stavebním pozemku p. č. x o výměře 199 m², označeném jako zastavěná plocha a nádvoří, a na pozemcích p. č. x o výměře 515 m² a x o výměře 490 m², označených jako zahrada, v katastrálním území K. Tato změna stavby má probíhat na bytovém domě v ulici X č. p. x. Předmětné pozemky i stavba jsou ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a toto vlastnické právo není nijak omezeno. Dům ani zahrady nebyly v době podání žádosti využívány. Změna stavby se má týkat bytového domu, opěrné zdi a parkovacích stání, půdorysná velikost stavby má být 19 x 17 metrů a výška na úrovni stávající stavby, tedy zhruba 17 metrů. Účelem změny stavby je vytvoření bytového domu s 13 bytovými jednotkami. K žádosti byly přiloženy souhlasy některých účastníků řízení, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení stavby, vyznačená na situačním výkrese, doklad prokazující vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení, plná moc, kopie katastrální mapy a situační výkres současného stavu území, dokumentace stavby podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a závazná stanoviska

některých dotčených orgánů. Podáním žádosti bylo zahájeno územní řízení, jehož účastníky byli i žalobci.

Dne 23. 5. 2013 proběhlo ústní jednání, kterého se zúčastnili i žalobci. Ti vyjádřili se zamýšlenou stavbou nesouhlas. Dále bylo při jednání sděleno stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, ze kterého vyplývá, že k uvedenému záměru bylo vydáno závazné stanovisko čj. KHSSC 45724/2012 ze dne 25. 9. 2012, které zůstává v platnosti. Jednání se rovněž účastnili zástupci odboru regionálního rozvoje a odboru dopravy Městského úřadu v K., kteří ke stavbě nevyjádřili žádné námitky. Při ústním jednání bylo shledáno, že je nutné doplnit dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a rovněž je nutné doplnit i některá stanoviska. Proto bylo řízení dne 6. 6. 2013 přerušeno a osoba zúčastněná na řízení vyzvána k odstranění nedostatků žádosti. V době přerušení řízení obdržel správní orgán I. stupně námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti. Osoba zúčastněná na řízení poté doplnila chybějící podklady a správní orgán I. stupně seznámil účastníky územního řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a stanovil lhůtu pro podání případných vyjádření k těmto podkladům. Všichni žalobci se k podkladům rozhodnutí vyjádřili a podali připomínky. Správní orgán I. stupně po vyhodnocení těchto připomínek územní řízení dne 26. 2. 2014 přerušil a opět osobu zúčastněnou na řízení vyzval k doplnění její žádosti. Požadované doklady byly doplněny a správní orgán I. stupně opatřením ze dne 4. 4. 2014 opět seznámil účastníky územního řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a stanovil jim lhůtu pro podání vyjádření. Vyjádření podal žalobce e) prostřednictvím svého zástupce. Poté správní orgán I. stupně vyzval osobu zúčastněnou na řízení, aby uvedla předložené dokumenty do stávajícího stavu a veškerou textovou část dokumentace uvedla do souladu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 13. 2. 1989 a řízení opět přerušil. Osoba zúčastněná na řízení dne 21. 5. 2014 vyhověla požadavkům správního orgánu a předložila potřebné dokumenty. Následně správní orgán I. stupně opět seznámil účastníky řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a stanovil jim lhůtu k vyjádření. Vyjádřil se toliko žalobce e) prostřednictvím svého zástupce.

Dne 4. 8. 2014 bylo správním orgánem I. stupně vydáno územní rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění předmětné stavby. Součástí tohoto rozhodnutí byl popis stavby bytového domu, zpevněných ploch, oplocení a opěrných stěn. Pro umístění a projektovou přípravu stavby byla stanovena řada podmínek. Dále byly stanoveny požadavky dotčených orgánů. Součástí územního rozhodnutí je i rozhodnutí o námitkách vznesených účastníky řízení a vyhodnocení připomínek veřejnosti. Rozhodnutí obsahuje také výčet podkladů pro vydání rozhodnutí včetně závazných stanovisek dotčených orgánů. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že umísťovaná stavba je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, kdy záměr splňuje požadavky kladené na něj v plochách určených územním plánem B2 (nizkopodlažní bydlení městského typu) a B6 (hromadné městské bydlení středněpodlažní), na kterých se záměr nachází. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že žádost obsahuje veškeré náležitosti upravené v § 86 stavebního zákona, v § 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a dokumentace je v souladu s přílohou č. 4 k této vyhlášce, s vyhláškami č. 268/2009 Sb. a č. 398/2009 Sb. a dále s obecnými požadavky na využívání území obsaženými ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. Správní orgán I. stupně dále poukázal na to, že k záměru byla vydána kladná stanoviska všech dotčených orgánů hájících zájmy chráněné zvláštními právními předpisy na úsecích jejich působnosti, a to Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, orgánu památkové péče a dále odborů územního, dopravního, životního prostředí a zemědělství, výstavby, obrany a krizového řízení Městského úřadu v K. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že závěr odboru výstavby Městského úřadu v K. je podpořen souhlasným stanoviskem Ing. arch. J. K., městského architekta.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla podána řada odvolání, mezi nimi i odvolání žalobců. Odvolací námitky mířily zejména proti stavbě navrhovaného typu v dané

lokalitě, proti způsobu posouzení požadavku osoby zúčastněné na řízení správním orgánem I. stupně, proti nevypořádání se s požadavky na zachování urbanistických a architektonických hodnot v území, proti tomu, že navrhovaná stavba bude stavbou pro dočasné ubytování osob v sociální nouzi, tedy novou ubytovnou, a bude zastiňovat okolní stavby. Žalobce e) dále namítal, že stavba je v rozporu s územním plánem města K. Dále poukazoval na předimenzovanost stavby ve vztahu k okolní zástavbě, nedostatečné vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí, nevymezení územním plánem požadované plochy pro sportovní činnost, zásah do práv vlastníků sousedních nemovitostí obtěžováním pohledem, ohrožení sousedních nemovitostí vsakováním dešťových vod, neexistenci hydrogeologického posouzení, nemožnosti pořídit si fotokopii projektové dokumentace, neaktuálnost stanovisek dotčených orgánů a posouzení námítky krajinného rázu bez součinnosti s orgány na úsecích životního prostředí a zemědělství.

Žalovaný vydal dne 11. 2. 2015 žalobami napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

Žaloby jsou důvodné.

Řada žalobních bodů všech žalobců spočívá v tom, že se žalovaný buď vůbec, nebo dostatečně nevypořádal s jejich odvolacími námitkami. Soud předesílá, že je povinností žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu se vypořádat se všemi odvolacími námitkami. I kdyby některou z nich považoval žalovaný za zjevně nedůvodnou, je třeba, aby ji ve svém rozhodnutí alespoň zmínil a sdělil, v čem spatřuje její nedůvodnost. V případě, že tak neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud v takovém případě totiž nemůže za žalovaného domýšlet, jak by měla být odvolací námitka vypořádána, či jestli se jedná o námitku důvodnou. Tím, že žalovaný některé odvolací námítky zcela ignoruje, vyvstávají pochybnosti, zda skutečně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu všech uplatněných odvolacích námitek, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu, neboť rozsah přezkumu v takovém případě nenalezl odraz v odůvodnění rozhodnutí, a zda tyto nevypořádané námítky nemohly být důvodnými.

Z judikatury plyne, že k posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání z toho hlediska, zda se odvolací orgán vypořádal se všemi odvolacími námitkami a dílčími argumenty k nim se upínajícími, nelze přistupovat formalisticky, bez souvislosti s kontextem dané věci. Povinnost správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze totiž interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument odvolatele v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění odvolací orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014 – 78). Nejvyšší správní soud dále připustil, že mezery v odůvodnění odvolacího orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací námítky, přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu I. stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně

a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty. Obě rozhodnutí ovšem tvoří jeden celek a takto je třeba je vnímat i z pohledu jejich přezkoumatelnosti (viz rozsudek ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 – 25).

Soud dává žalobci e) za pravdu, že žalovaný se nijak nevyjádřil k některým jeho odvolacím námitkám, které byly obsaženy v odvolání podaném prostřednictvím zástupce žalobce e) dne 9. 9. 2014. V první řadě se jedná o námitku, že z domu se dvěma nadzemními podlažími bude dům se třemi nadzemními podlažími, v čemž žalobce e) spatřoval rozpor s územním plánem, protože v ploše B6 je dle územního plánu nepřipustná nástavba dalších podlaží bytových domů. Tato námitka je obsažena pod body 3 – 5 a 21 odvolání žalobce e) a spočívá v tvrzení tohoto žalobce, že z dostupných historických dokladů o budově č. p. x plyne, že byla povolena jako stavba o dvou nadzemních podlažích s výškově výrazným podkrovím, ovšem v důsledku stavebních úprav a přístavby má v místě stávajícího podkroví vzniknout třetí nadzemní podlaží s podkrovím. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 uvedl pouze to, že bytový dům je navržen jako třípodlažní s obytným podkrovím, návrh respektuje maximální výškovou úroveň hřebene střechy stávajícího objektu a nepřekračuje ji. Uzavřel, že navržené stavební úpravy a přístavba stávajícího bytového domu je zpracována v souladu s hlavním využitím funkční zóny B6, respektuje pravidla pro její prostorové uspořádání a je z hlediska územního plánování přípustná. Žalovaný se nicméně nevypořádal s podstatou odvolací námitky, a to že při zachování stávající absolutní výšky stavby dojde k jejímu přetvoření tak, že fakticky vznikne na úkor předchozího výškově výrazného podkroví nové (třetí) nadzemní podlaží s redukováným obytným podkrovím. Přitom dle regulativů obsažených v územním plánu vztahujících se k plochám B6, jak jsou reprodukovány v dokumentaci územního rozhodnutí, není určující zachování stávající výškové hladiny stavby (hřebene střechy), nýbrž nesmí být realizována nástavba nového podlaží. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že o nástavbu nejde jen v případě zvýšení absolutní výšky domu, nýbrž i jen v případě změny vertikálního rozměru (podrobně k tomu viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As 54/2016 – 45, zejména body 33 až 38). Jde tedy o to, zda výsledkem stavebního zásahu spočívajícího v rozebrání stávající střešní konstrukce a ubourání stavby až na stropní konstrukci stávajícího 2. nadzemního podlaží a následné výstavbě třetího nadzemního podlaží a redukováného podkroví (při odchýlně řešené střešní konstrukci) je zachování stávajícího počtu nadzemních podlaží stavby, nebo vytvoření nového nadzemního podlaží. K tomu nezaujal žalovaný žádné stanovisko, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejde přitom o situaci, kdy by chybějící vypořádání této odvolací námitky mohlo být „doplněno“ argumentací obsaženou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť ani správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda přestavbou stávajícího podkroví nedojde k nástavbě domu o nové nadzemní podlaží, a ustal u argumentace, že maximální výška stavby bude zachována. Vzhledem k tomu se soud nemohl zabývat žalobním bodem, jehož podstata odpovídá výše uvedené odvolací námitce, neboť mu v tom brání nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, ale též nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný se dále nevypořádal s námitkami všech žalobců, že navrhovaná stavba neodpovídá charakteru území a že architektonicky a urbanisticky vybočuje. V odvolání žalobce e) je tato námitka obsažena pod body 7 – 12 a žalobce v ní zdůraznil především hmotovou předimenzovanost budovy č. p. x po provedení navržené přístavby a stavebních úprav ve vztahu k charakteru okolní zástavby, přičemž významným aspektem této předimenzovanosti je vybudování třetího nadzemního podlaží, neboť stavby v okolí mají nanejvýš podlaží dvě. Ostatní žalobci tuto námitku konkretizovali tak, že do prvorepublikové zástavby je navržen „činžák“. Žalovaný se k této námitce výslovně nevyjádřil vůbec, v odůvodnění jsou nicméně na několika místech uvedena tvrzení, která by mohla směřovat právě k této námitce. Na str. 3 svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že navrhovaná stavba byla posuzována správním orgánem I. stupně dle § 90 písm. b) stavebního zákona, jehož

podkladem bylo i stanovisko městského architekta ze dne 4. 12. 2013, jako osoby způsobilé. Na téže straně v předposledním odstavci žalovaný zmínil, že každá nová stavba stávající stav v lokalitě změní, své okolí určitým způsobem ovlivní, ovlivnění však nesmí překročit míru přípustnou, to znamená stanovenou zákony a vyhláškami či normami s nimi souvisejícími. Na str. 4 žalovaný uvedl, byť není zřejmé, zda toto tvrzení má návaznost na zmíněnou odvolací námitku, že o vhodnosti nebo nevhodnosti umístění stavby je oprávněný rozhodovat stavební úřad v součinnosti s dotčenými orgány. Na str. 5 žalovaný uvedl, že podle něho správní orgán I. stupně zcela vyčerpávajícím způsobem popsal území, ve kterém je stavba bytového domu navržena.

K výše uvedenému soud uvádí, že podle § 90 písm. b) stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Posouzení této otázky je ve výlučné kompetenci stavebního úřadu, jenž ji může event. realizovat v součinnosti s orgánem státní památkové péče, nacházejí-li se v území prvky, které jsou předmětem památkové péče. Hlavní architekt města nemá postavení stavebního úřadu ani dotčeného orgánu, může stavebnímu úřadu pouze poskytnout odbornou pomoc při formulování stanoviska k této otázce. Je tedy zřejmé, že námitka, podle níž je navržená stavba v rozporu s urbanistickými a architektonickými hodnotami území, je významná pro rozhodnutí stavebního úřadu o žádosti o vydání územního rozhodnutí. Žalobci, zejména pak žalobce e), v odvolání přesně uvedli, proč mají za to, že v dané věci není navržený záměr v souladu s § 90 písm. b) stavebního zákona, ovšem žalovaný se s podstatou této odvolací námitky nevypořádal. Jeho povšechný závěr, že správní orgán I. stupně zcela vyčerpávajícím způsobem popsal území, v němž je stavba bytového domu navržena, není dostatečným vypořádáním odvolací námitky, a to již jen proto, že správní orgán I. stupně z hlediska urbanistického a architektonického dané území vůbec nepopsal, veškerý popis území se omezuje na popis obsahu územního plánu. Ani v daném případě nejde o situaci, kdy by nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného mohlo být doplněno odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť ten pouze obecně – bez vztahu k dotčené lokalitě – uvedl, že se nelze domáhat nezměnitelnosti urbanistického a architektonického rázu území, neboť jeho postupné proměňování je nevyhnutelným jevem spojeným s plynutím času, a ocitoval stanovisko městského architekta Ing. arch. K. ze dne 4. 12. 2013 (viz např. str. 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), které ovšem vůbec nepopisuje architektonické a urbanistické hodnoty daného území, takže jeho závěr o akceptovatelnosti navržené podoby bytového domu je nepřesvědčivý. Proti tomu ostatně směřovala odvolací námitka, takže argumentaci správního orgánu I. stupně nemohl žalovaný nechat bez jakéhokoli doplnění, tedy výhrady žalobců zcela opomenout. I v tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž zcela absentuje popis urbanistických a architektonických hodnot daného území, ve vztahu k nimž jsou posuzovány charakter a architektonické ztvárnění stavby. S ohledem na to se soud nemohl věcně zabývat obsahově shodným žalobním bodem uvedeným v žalobě.

Žalovaný se dále nijak nevyjádřil k odvolací námitce žalobce e), která se týkala neurčení podmínek pro ochranu před přetékáním splaškových vod. Tato námitka je obsažena pod bodem 20 žalobcova odvolání a žalobce e) jí brojil proti závěru správního orgánu I. stupně, že v územním řízení není třeba řešit, zda mezi vsakovacími bloky a jednotnou kanalizací, do níž bude přebývajících voda ze vsakovacích bloků odváděna, budou umístěny zpětné klapky bránící výstupu vody z kanalizace zpět do vsakovacích bloků (nebezpečí vzniku žumpy s vodou znečištěnou splaškami). Žalobce e) se domnívá, že řešení této otázky nelze ponechat na stavební řízení, ale již v územním rozhodnutí je třeba stanovit podmínku, aby byly zpětné klapky osazeny. Předmětem odvolací námitky je tedy spor, zda již v územním řízení má být stanovena podmínka pro umístění stavby (zasakovacích bloků), která bude bránit vzniku žumpy se znečištěnou vodou. Toto jádro sporu ponechal žalovaný

zcela bez odezvy, přičemž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze seznat, zda v tomto rozsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec přezkoumal. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že se žalovaný s touto námitkou nevypořádal a nevyjádřil se k ní, soud se nezabýval věcnou stránkou této otázky, kterou žalobce e) napadl v žalobě samostatným žalobním bodem.

Žalobce e) dále tvrdí, že se žalovaný nevypořádal ani s námitkou, že není jasné, jak budou likvidovány dešťové vody ze střechy a jak bude vsakování působit na okolní nemovitosti. Tato námitka je obsažena pod bodem 19 žalobcova odvolání. Jádrem této námitky je otázka, zda dešťová voda svedená ze střechy bude vždy v úplnosti vypouštěna do kanalizace, nebo zda bude rovněž (třeba jen zčásti) zasakována na pozemek, neboť v takovém případě by dokument nazvaný „vyhodnocení likvidace dešťových vod“ neměl žádnou vypovídací hodnotu, neboť nepočítá s likvidací dešťových srážek svedených ze střechy. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že způsob likvidace dešťových vod je řešen v souhrnné technické zprávě, dokument nazvaný „vyhodnocení likvidace dešťových vod na parcelách p. č. x a x“ reaguje na připomínku týkající se likvidace dešťových vod ze zpevněných ploch. Soud v dokumentaci pro územní řízení (verze z května 2014) ověřil, že se předpokládá svedení dešťové vody ze střechy přímo do kanalizace, neboť její provozovatel takové řešení nevylučuje. Dále je zřejmé, že dokument označený jako „vyhodnocení likvidace dešťových vod na parcelách parc. č. x a x“ byl zpracován za účelem prověření možnosti likvidace srážkových vod ze zpevněných ploch na uvedených pozemcích, nikoliv ze střechy domu. To uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí již správní orgán I. stupně, ale jelikož žalobce e) v odvolání svoji argumentaci nijak nerozvinul, pouze uplatněnou odvolací námitkou naznačil, že informaci podané správním orgánem I. stupně nerozumí, nebylo nutné, aby žalovaný na odvolací námitku výslovně reagoval, shledal-li zcela správně odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečným. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalovaný se dále nevyjádřil k námitce, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně došlo k doplňování a změnám dokumentace a že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není jasné, která verze dokumentace nakonec byla podkladem pro rozhodnutí. Tato námitka je obsažena pod odvolacími body 6 a 13 odvolání žalobce e), jenž v této souvislosti označil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně za neurčitý, a tudíž nevykonatelný. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i v tomto ohledu.

Soud dává žalobci e) za pravdu i v tom, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou, že správní orgán I. stupně zamítl námitku, která svým obsahem spadá do kompetence dotčeného orgánu bez toho, že by si od dotčeného orgánu vyžádal stanovisko k této námitce. Tato námitka je obsažena pod odvolacím bodem 15 odvolání žalobce e). Žalovaný sice uvedl, že ani jeden z odvolatelů nevznesl ve svém odvolání požadavek na přezkum stanovisek dotčených orgánů, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně toto zdůvodnění se nevypořádává s uvedenou odvolací námitkou. Podstatou odvolací námitky totiž není tvrzení, že by si správní orgán I. stupně neopatřil závazná stanoviska dotčených orgánů k záměru jako takovému (např. vodoprávního úřadu k problematice likvidace dešťových vod a nakládání s odpadními vodami), nýbrž výtka vůči tomu, že správní orgán I. stupně rozhodl o námitce, která nespadá do působnosti stavebního úřadu, aniž si vyžádal vyjádření příslušného dotčeného orgánu k námitce. Tato argumentace evidentně odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 – 126. S tímto se žalovaný nevypořádal, nevyvrátil správnost argumentace žalobce e). Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud dává žalobci e) za pravdu i v tom, že žalovaný zcela nevyvrátil jeho námitku, obsaženou pod odvolacím bodem 22, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě stanovisek dotčených orgánů vydaných k jiné (starší) dokumentaci. Žalovaný na straně 6 svého

rozhodnutí citoval z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že dotčené orgány byly obesílány v rámci celého územního řízení a že pokud byla z jejich strany potřeba aktualizace dříve vydaného stanoviska, bylo tak učiněno, a dále uvedl, že pokud by se dotčené orgány s jimi vydanými stanovisky neztotožňovaly, mohly podat podnět k zahájení přezkumného řízení, což však žádný z dotčených orgánů neučinil, z čehož lze usuzovat, že se se svými stanovisky ztotožnily. Žalobce e) ovšem v této souvislosti namítl, že dotčené orgány sice byly stále obesílány správním orgánem I. stupně, ovšem nebyly jím informovány o tom, že došlo ke změně dokumentace pro územní rozhodnutí, resp. v čem její změny spočívají, a nebyly seznámeny s námitkami účastníků řízení. Žalovaný srozumitelně a především pak přesvědčivě nevysvětlil, proč v situaci, kdy se dokumentace opakovaně měnila, postačovalo pouze vyrozumět dotčené orgány o právu vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Soud nikterak nehodnotí správnost postupu správního orgánu I. stupně, nemůže nicméně na místo žalovaného doplňovat odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud naopak nepřisvědčil žalobci e) v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že správní orgán I. stupně bez součinnosti s dotčeným orgánem zamítl námitku týkající se krajinného rázu (obsažena pod odvolacím bodem 23). Žalovaný na straně 6 uvedl, že dotčený orgán na úseku ochrany přírody se k návrhu stavby vyjádřil, a to tak, že nemá ke stavbě námitek. Není tedy pravda, že by správní orgán I. stupně rozhodoval bez součinnosti s dotčeným orgánem. Žalobní bod není důvodný.

Soud rovněž nepřisvědčil žalobci e) v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou (obsažena pod odvolacím bodem 2), že byl porušen požadavek územního plánu tím, že na pozemcích stavby není vymezena požadovaná plocha pro sportovní činnost. Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 4 uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán I. stupně žalobcem e) uvedenou plochu nazval jako „zpevněnou plochu“ a bližší popis uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Takováto písařská neúplnost nemůže být dle žalovaného důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vymezená plocha 10 % pro uvedenou sportovní činnost je zpracována v projektové dokumentaci a popsána v dokumentu C – Souhrnná technická zpráva pod bodem 1b). Žalovaný k tomu dále uvedl, že projektová dokumentace je součástí rozhodnutí. Žalovaný se tedy k této odvolací námitce, jež byla formulována velice stručně a spočívá toliko v tvrzení, že v územním rozhodnutí nebyla vymezena plocha pro sportovní činnost, vyjádřil srozumitelně a v dostatečném rozsahu. Žalobní bod není důvodný.

Žalobci a) – d) rovněž namítali, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nevypořádal s některými jejich odvolacími námitkami. Jedná se o námitku žalobkyně a) obsaženou v odvolání podaném dne 8. 9. 2014 týkající se nevhodnosti umístění stavby až na hranici pozemku k veřejnému chodníku a námitku žalobce b) obsaženou v odvolání podaném dne 8. 9. 2014 týkající se nedostatečného technického řešení vjezdu k plánovaným třinácti parkovacím místům. Soud dává žalobcům za pravdu, že žalovaný se k těmto námitkám ve svém rozhodnutí nijak nevyjádřil, a tudíž se s nimi nevypořádal. Soud dospěl k závěru, že žalobkyni a) náleží věcná legitimace k její námitce, neboť umístění stavby (přístavby) až na hranici s chodníkem znamená její přiblížení k nemovitým věcem žalobkyně a), které mají být přístavbou zastíněny. Je tedy zřejmé, že žalobkyně a) má právní zájem založený vlastnickým právem k jejím pozemkům na regulaci vzdálenosti přístavby od jejího domu, tedy od chodníku. Naproti tomu žalobce b), jenž poukázal na nedostatečný asfaltový povrch veřejně přístupné pozemní komunikace, který má ovlivňovat vjezd na odstavňá stání u bytového domu, není ve vztahu k této skutečnosti aktivně legitimován, neboť tím není nikterak zasahováno do jeho vlastnického práva k nemovitým věcem ani jeho užívání této pozemní komunikace (vlastník pozemní komunikace město K. dal ke zřízení sjezdu z ulice x souhlas). Není-li žalobce b) aktivně legitimován ve vztahu k věcnému posouzení dané námitky, nemohla být jeho práva dotčena ani nevypořádáním této jeho odvolací námitky

(srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 AOs 1/2013 – 85). V tomto rozsahu je tedy žalobní bod nedůvodný, důvodný je pouze ve vztahu k námitce žalobkyně a).

Dále žalobci a) – d) namítli, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že v důsledku realizace stavby dojde ke zhoršení oslunění ostatních pozemků a staveb. Soud k tomu uvádí, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný přistoupili k vypořádání této námítky nedostatečně. Oba se totiž spokojili s tím, že osoba zúčastněná na řízení předložila světloteknické posudky zpracované odbornou osobou, z nichž dovodili, že normou stanovené požadavky na osvětlení pozemku budou dodrženy. Z toho důvodu vyhodnotili námitky zastínění pozemků jako nedůvodné. Námitky žalobců týkající se zastínění jejich nemovitých věcí lze kvalifikovat jako tzv. občanskoprávní námitky. Nejedná se o spor o existenci a rozsah vlastnického práva k pozemku, na němž má být stavba umístěna, nýbrž o ochranu vlastnického práva žalobců k jejich nemovitým věcem před negativními vlivy, které mají původ ve výkonu vlastnického práva stavebníka v podobě realizace stavby a jejího následného užívání (imise). Tyto občanskoprávní námitky mají právní základ v úpravě sousedských vztahů obsažené v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. O nedovolené imise jde jen tehdy, je-li splněna jak podmínka „v míře nepřiměřené místním poměrům“ (zkoumají se poměry obvyklé v daném místě), tak podmínka „podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku“ (v jejím rámci se posuzují poměry druhové, tedy užívání obvyklé v jiných podobných místech; viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Přípustnost uplatňování tohoto typu námitek v územním řízení vyplývá z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle něhož vlastník sousední nemovité věci může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno. Dotčení vlastnického práva vlastníka sousední nemovité věci může spočívat mj. i v působení imisí na jeho nemovité věci. Smyslem uplatňování občanskoprávních námitek proti budoucím imisím v územním řízení je preventivně působit proti vzniku stavu, který by pravděpodobně nastal po realizaci stavby a který by znamenal porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Podle § 89 odst. 6 stavebního zákona, nedojde-li ohledně uplatněné námítky k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí námitku na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem, pokud námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Působnost stavebního úřadu se přitom vztahuje i na námitky občanskoprávní povahy, jejichž podstatou není spor o existenci nebo rozsah vlastnického práva nebo jiných věcných práv (viz usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 27. 7. 2011, čj. Konf 10/2011 – 7).

V této souvislosti je třeba odlišovat splnění obecných požadavků na výstavbu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, které jsou upraveny mj. ve vyhlášce č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a přípustnost imise produkované stavbou. Požadavky na osvětlení a proslunění obytných místností, bytů a pobytových místností jsou upraveny v § 11 a § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a činí závaznými technické normy. Předložený světloteknický posudek se vyjadřuje toliko k míře insolance, přičemž ve vztahu k nemovitým věcem všech žalobců dojde alespoň po část dne ke změně míry zastínění nemovitých věcí. Posudek pak nehodnotí, zda po realizaci změny stavby bude dodržena norma ČSN 73 0580-2:2007 – Denní osvětlení budov v hodnotě činitele denní osvětlenosti obytných místností. Splnění těchto norem je jistě významným předpokladem pro učinění závěru o akceptovatelnosti imise zastínění, nicméně musí být posouzeno, zda míra imise způsobená přístavbou, stavebními úpravami a především změnou geometrie střešního pláště

(tedy přírůstek imise) je přiměřená jednak místním, jednak druhovým poměrům. V této souvislosti, jelikož jde o změnu dokončené stavby, je třeba hodnotit též legitimitu důvodů, pro něž má být změna stavby realizována, a zda opodstatňuje zjištěnou intenzitu zásahu do vlastnického práva v podobě přírůstku imise, který by měli sousedé strpět. Těmito aspekty se ovšem správní orgány vůbec nezabývaly, přiměřenost imise, jejíž existence je doložena světlotechnickým posudkem, místním a druhovým poměrům nehodnotily, stejně jako ji nepoměřily legitimitou důvodů, pro něž má být změna stavby osoby zúčastněné na řízení provedena. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Dále žalobci a) – d) namítli, že se žalovaný relevantním způsobem nevypořádal s námitkou týkající se hrozícího obtěžování pohledem a narušení soukromí. K tomu soud uvádí, že judikatura správních soudů, ve shodě s judikaturou civilistickou, potvrdila, že obtěžování vlastníka sousední nemovité věci pohledem může být imisí ve smyslu § 1013 občanského zákoníku. Podrobně se touto otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, čj. 4 As 97/2013 – 40, v němž dospěl k závěru, že obtěžování pohledem je možno považovat za imisi jen v mimořádném případě, pokud tím dochází k soustavnému a závažnému narušování soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovité věci. Typicky se jedná o případy, kdy vlastnické právo je zneužíváno k nahlížení do sousední nemovité věci za účelem narušování soukromí sousedů, nebo pokud dojde ke stavební změně umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, není-li taková změna odůvodněna oprávněnými zájmy všech účastníků. V případě, že dochází ke změně stavby, je třeba přihlížet i k míře soukromí zavedené dlouhodobě v daném místě. Rovněž tato námitka je tzv. občanskoprávní námitkou vycházející z ochrany vlastnického práva před imisemi a jsou ve vztahu k ní plně využitelná východiska formulovaná výše ve vztahu k imisi zastínění. K posouzení únosnosti obtěžování pohledem není zpracována žádná technická norma. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkázal na závěr rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové čj. 30 Ca 190/2008 – 56, podle něhož nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, zahrad apod., aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili, respektive jen z těchto důvodů možného „koukání“ zamítat návrhy na umístění stavby. Pokud se nejedná o obtěžování mimořádné, je dle správního orgánu I. stupně na tom, kdo takovou námitku vznesl, aby učinil opatření, které by takovému obtěžování zabránilo – výsadba zeleně, ochranné stěny apod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí obdobně jako správní orgán I. stupně shrnul východiska pro posuzování přiměřenosti imise pohledem, která formulovala judikatura, tedy že jen v mimořádných případech lze považovat námitku imise pohledem za důvodnou, v běžných případech je povinností toho, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby přijal opatření k omezení této imise.

Byť tedy oba správní orgány v zásadě správně vymezily hlediska pro posuzování námitky žalobců obtěžováním pohledem z plánované přístavby, ani jeden z nich neuvedl, jak se tato kritéria aplikují na daný případ. Jen implicitně lze dovodit, že jelikož neshledaly námitku obtěžování pohledem důvodnou, patrně dospěly k závěru, že v dané věci nejde o případ mimořádného obtěžování pohledem. Tento toliko implicitní závěr nicméně po skutkové stránce neodůvodnily. Správní orgány především nikterak nezhodnotily, jaké jsou místní a druhové poměry, pokud jde o imisi pohledem, tedy zda přírůstek imise pohledem způsobený změnou dokončené stavby bude možné označit za přiměřený. Je třeba vzít do úvahy, že nejde zcela o banální otázku, neboť stavba, která má být změněna, měla doposud pouze dvě nadzemní podlaží a výškově výrazné podkroví, z něhož ovšem byl výhled (a tedy i obtěžování sousedů pohledem) značně limitován. V podkroví se doposud nenacházely žádné obytné místnosti, pouze kancelář, sklad a fotokomora. Stavba sloužila jako administrativní budova, nikoliv jako obytný dům. V důsledku změny stavby bude na úrovni třetího nadzemního podlaží a navazujícího podkroví vybudováno 5 mezonetových bytů, které budou mít navíc terasy orientované jižním a východním směrem. Obtěžování pohledem z terasy,

kteřá je určena k pobytu osob a relaxaci, je přitom intenzivnější než oběžování pohledem z okna či vikýře (viz rozsudek NSS čj. 4 As 97/2014 – 40). Je tedy zřejmé, že změna stavby vytvoří předpoklady pro značný zásah do dlouhodobě stabilizovaných poměrů, pokud jde o obtěžování pohledem. Za této situace jsou správní orgány povinny odůvodnit, proč je podle nich legitimní, aby ve třetím nadzemním podlaží byly vybudovány terasy a okna v obytných místnostech apod. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů výše uvedené aspekty zcela pominuly, s námitkami žalobců se řádně a v plném rozsahu nevypořádaly, obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Byť tedy soud shledal, že rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což samo o sobě postačuje k jejich zrušení, zabýval se dále i těmi věcnými námitkami žalobců, jejichž posouzení nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

K námitce, že žalovaný nesprávně dovodil, že existence kompetence správního orgánu I. stupně jakožto stavebního úřadu posuzovat soulad s hledisky podle § 90 stavebního zákona vylučuje vznášení námitek proti nesprávnosti tohoto posouzení správním orgánem I. stupně, žalobce e) citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí, že *„v kontrastu se svými odvolacími námitkami pak zástupce odvolatele uvádí, že posouzení vhodnosti je plně v kompetenci stavebního úřadu a městský architekt, který ve věci vydal své vyjádření, to za něj nemůže řešit.“*, a to v souvislosti s tvrzením na straně 3, kde je uvedeno, že *„nelze souhlasit s námitkou, že záměr nebyl posouzen v souladu s § 90 stavebního zákona. O vhodnosti, nebo o nevhodnosti umístění stavby je oprávněný rozhodovat stavební úřad v součinnosti s dotčenými orgány.“* Soud konstatuje, že na základě těchto citací nelze dojít k závěru, který nastiňuje žalobce e), tedy že žalovaný těmito tvrzeními mínil vyjádřit právní názor, že účastníci řízení nemohou vznášet námitky proti posuzování vhodnosti umístění stavby stavebním úřadem. Takový právní názor z těchto tvrzení nevyplývá. Žalobní bod není důvodný.

K námitce všech žalobců, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s územním plánem města K., protože v územním plánu není změna, na kterou se napadené rozhodnutí odvolává, vůbec zachycena, uvádí soud následující. Soud si za účelem vyjasnění této otázky vyžádal od města K. vyjádření. Z vyjádření města K. vyplývá, že nově vydaný územní plán z roku 2002 pro všechny předmětné pozemky stanovil využití obslužná sféra s hlavním využitím občanské vybavení včetně dočasného ubytování. Využití pozemkové parcely č. x bylo změněno změnou č. 3 územního plánu vydanou v roce 2008. Od té doby je využití tohoto pozemku pro nízkopodlažní bydlení městského typu, tedy B2. Dále v letech 2008 a 2009 byla pořizována tzv. úprava územního plánu podle přechodných ustanovení stavebního zákona a dne 23. 11. 2009 vydalo zastupitelstvo města „územní plán K. po úpravě“. Probíhající změna č. 4 územního plánu se v důsledku toho přejmenovala na „změnu č. 1 územního plánu po úpravě“. V této změně bylo změněno využití pro pozemkovou parcelu č. x a stavební parcelu č. x na hromadné městské bydlení středněpodlažní, tedy B6. Tato změna nabyla účinnosti dne 14. 4. 2010. Z toho tedy plyne, že pro posouzení otázky, zda funkční využití pozemků p. č. x a x bylo řádně změněno na plochu B6, je rozhodující posoudit obsah změny č. 1 územního plánu po úpravě. Ve správním spisu je založena emailová zpráva J. S. z odboru regionálního rozvoje a územního plánování správního orgánu I. stupně adresovaná úřední osobě žalovaného, z níž plyne, že ve výkresu základního členění nedopatřením nebyla zakreslena na uvedených pozemcích plocha B6, na rozdíl od hlavního výkresu. V textové části odůvodnění změny č. 1 územního plánu po úpravě je tato změna jednoznačně popsána. Na základě těchto poznatků má tedy soud za významné posoudit, zda lze ze změny č. 1 územního plánu po úpravě bez jakýchkoliv pochybností určit, že změnila funkční využití pozemků p. č. x a x. Správní orgány se touto otázkou nezabývaly, poukázaly na to, že vycházely ze znění územního plánu po úpravě, ve znění změny č. 2. Námitka, kterou nyní uplatnili žalobci a) – d)

v žalobě, nebyla v průběhu správního řízení v těchto obrysech vznesena. Nelze proto správním orgánům vytýkat, že se jí v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně nezabývaly. K této otázce by se tedy měl jako první vyjádřit soud, k čemuž by ovšem bylo zapotřebí provést dokazování, což v situaci, kdy soud shledal jiné závažné důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, není hospodárné. Jelikož se po zrušení rozhodnutí obou správních orgánů bude pokračovat v územním řízení (§ 94 odst. 5 stavebního zákona se neužije, neboť v důsledku včasného přiznání odkladného účinku žalobě nemohla být následně stavba pravomocně povolena), ukládá soud správním orgánům, aby se v dalším řízení zabývaly otázkou, zda ze změny č. 1 územního plánu po úpravě skutečně plyne, že došlo ke změně funkčního využití pozemků osoby zúčastněné na řízení, tj. k vymezení plochy B6. Správní orgány totiž z úřední povinnosti posuzují soulad záměru s územním plánem, přičemž předpokladem k tomu je správné zjištění skutečného obsahu územního plánu. Svě závěry týkající se této otázky správní orgány přezkoumatelným způsobem odůvodní, přičemž detailnost odůvodnění bude odpovídat tomu, že tato otázka je určující pro výsledek celého řízení.

K námitce žalobce e), že správní orgány dostatečně nezjistily stav věci, když rozhodovaly o vsakování vody bez hydrogeologického posudku, soud uvádí, že hydrogeologický posudek není nezbytným podkladem pro územní rozhodnutí. Součástí správního spisu je dokument s označením „Vyhodnocení likvidace dešťových vod na parcelách č. x a x“ vypracovaný Ing. arch. L. P. a stvrzený Ing. Z. Ch., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. V něm je uvedeno, že opatření pro bezpečnou likvidaci dešťových vod i při zvýšených srážkových úhrnech v podobě vsakovacích bloků a retenční nádrže jsou navržena s ohledem na nepředvídatelnost těchto událostí s dostatečnou rezervou retenčního objemu pro zajištění postupného zasakování akumulované dešťové vody a zabránění náhlému zvýšenému podmáčení území. Tyto závěry jsou doloženy i konkrétními výpočty. Žalobci žádným důkazem ani logickou argumentací nezpochybnili správnost výše uvedeného podkladu, z něhož vycházely správní orgány. Žalobci netvrdili, že by dané území bylo z hlediska hydrogeologického „složitě“, např. se vyznačovalo mimořádně nízkou propustností srážkových vod do hlubších vrstev půdy. Likvidace srážkových vod zásakem na pozemek je v daném místě běžným způsobem likvidace srážek, tomu ostatně nasvědčuje i podmínka týkající se ploch B2, která ačkoliv jde o plochy určené k bydlení (tedy zastavění), stanoví podmínku, aby srážky byly likvidovány na pozemku. V daném případě mají být dešťové srážky sváděny ze střechy do jednotné kanalizace, srážkové vody ze zpevněných ploch mají být likvidovány pomocí speciálních opatření (zasakovací bloky s přepadem do jednotné kanalizace, podzemní akumulací nádrž). Je tedy zřejmé, že stavba a přiléhající pozemky mají být vybaveny důmyslným systémem likvidace srážkových vod. Jelikož žalobci nezpochybnili správnost odborného výpočtu, neshledal soud důvod, proč by měl být zpracován hydrogeologický posudek. Správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobní bod není důvodný. Osoba zúčastněná na řízení předložila k této otázce v průběhu soudního řízení nové podklady, které bude vhodné v dalším řízení zohlednit.

K námitce žalobce e), že žalovaný pochybil tím, že potvrdil nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který spočíval v tom, že správní orgán I. stupně znemožňoval žalobci, aby si pořizoval fotokopie dokumentace ze správního spisu, uvádí soud následující. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje na § 168 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého stavební úřad poskytne kopii dokumentace stavby, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Žalobce e) však v žalobě správně poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011 – 69, publ. pod č. 3018/2014 Sb. NSS, dle něhož toto ustanovení stavebního zákona nedopadá na účastníka běžícího stavebního (případně územního) řízení a stavební úřad je povinen tomuto účastníku pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně tedy měl umožnit žalobci e) jakožto účastníkovi územního řízení

pořídít si fotokopii alespoň té části dokumentace, která je významná pro uplatňování námitek žalobce e), a to tím spíše, že v daném případě se dokumentace nevyznačuje významnější originalitou, pro niž by bylo třeba dokumentaci pro územní rozhodnutí jakožto autorské dílo chránit před jeho možným zneužitím ze strany třetích osob. I kdyby snad hrozilo zneužití autorského díla žalobcem e), nebránilo mu nic v tom, aby si při nahlížení do projektové dokumentace pořídil skici architektonických detailů projektu (do takové míry totiž není dokumentace utajována). Tím, že správní orgán I. stupně neumožnil žalobci e) pořídít si fotokopie dokumentace, podstatně ztížil možnost žalobce efektivně a důsledně uplatňovat svá procesní práva. Nepochybně nelze upřednostnit ochranu autorského práva před ochranou vlastnického práva k nemovitým věcem. Autorský zákon totiž upravuje jiné prostředky ochrany před zásahem do autorského práva. Byť tedy soud konstatoval, že územní řízení bylo zatíženo vadou, která nebyla odstraněna ani v odvolacím řízení, bylo by dále třeba zkoumat, zda mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy s ohledem na průběh celého řízení (zejména četnost nahlížení do spisu, kvalitu a úroveň skutečně uplatněných námitek a vyjádření k podkladům rozhodnutí) zkoumat, do jaké míry byl žalobce e) touto vadou řízení zkrácen na svých procesních právech, která slouží k ochraně jeho práva vlastnického. Vzhledem k tomu, že soud ruší napadená rozhodnutí z jiných důvodů, bylo by již z hlediska procesní ekonomie nadbytečné zabývat se touto otázkou. V dalším řízení tak správní orgány umožní žalobci e), požádá-li o to, aby si pořídil kopii dokumentace územního rozhodnutí v rozsahu nezbytném pro uplatňování jeho práv v územním řízení.

K námitce žalobců a) – d), že ve správním řízení nemělo být rozhodováno o „přístavbě a stavebních úpravách“, když fakticky jde o vznik zcela nové stavby, a k námitce, že není zřejmé, jak se správní orgány vypořádaly s otázkou obytné kapacity, soud uvádí následující. Předmětem řízení o vydání územního rozhodnutí byly toliko změny stávající, již dokončené stavby. Byť v jejich důsledku vznikne stavba, která se způsobem svého využití i vlivy na okolí bude v některých aspektech výrazně odlišovat od stavby dosavadní, byly předmětem řízení zcela v souladu se zákonem pouze stavební úpravy a přístavba (tedy změny dokončené stavby) popsáné v dokumentaci přiložené k žádosti. V rámci tohoto řízení je nicméně třeba, pokud jde o charakter a intenzitu jejích vlivů na okolí, vycházet z charakteru stavby po provedení změn. Nebylo možné vést řízení o umístění nové stavby, neboť stávající stavba zůstává až do výše stropní konstrukce druhého nadzemního podlaží zachována, pouze k ní je realizována přístavba, nově koncipováno třetí nadzemní podlaží a podkroví, včetně nové geometrie střešní konstrukce, a uvnitř stavby jsou provedeny stavební úpravy. Změny, které byly předmětem územního řízení, tedy nejsou tak zásadní, že by je bylo možné charakterizovat jako odstranění stávající stavby a umístění stavby zcela nové. Správní orgány tedy nepochybily tím, že navržené změny povolily v režimu změn dokončené stavby dle § 2 odst. 5 stavebního zákona. Účelem předložených změn je vskutku navýšení obytné kapacity budovy, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z dokumentace stávajícího stavu budovy totiž plyne, že se jedná o administrativní budovu Okresní správy sociálních služeb, v níž se nachází 10 kanceláří, zasedací místnost, sklad, fotokomora, ústředna, WC s umývárnou, čajová kuchyňka. Po realizaci změny stavby má být v budově 13 bytových jednotek, přičemž každá z nich zahrnuje obývací pokoj, kuchyňský kout, ložnici, WC a koupelnu. Je tedy zřejmé, že dojde k navýšení obytné kapacity budovy, a to nejen změnou dispozice 1. a 2. nadzemního podlaží související se změnou funkce celé budovy (z administrativní na obytnou), ale též zásadním předěláním 3. nadzemního podlaží a obytného podkroví. Nová funkce budovy (hromadné bydlení) je přitom v souladu s hlavním způsobem využití plochy B6 dle územního plánu. Žalobní bod je nedůvodný.

K námitce žalobců a) – d), že navrhovaná stavba je v dané lokalitě nevhodná z hlediska jejího využití, neboť velikost a vnitřní dispozice vzniklých bytů (pokojů) vylučuje jejich užívání rodinami s dětmi, nebo i jen manželi, přičemž dle územního plánu je užití pozemků pro dočasné bydlení vyloučeno, soud uvádí následující. Z dokumentace pro územní

rozhodnutí plyne, že stavba bude využívána jako nájemní bytový dům. Byt mají jednotlivé byty formálně deklarovanou dispozici 1+kk, ve skutečnosti jde o jednotky 2+kk, neboť kuchyňský kout je umístěn ve větší obývací místnosti, k níž přiléhá samostatná oddělená ložnice. Každý byt má samostatnou koupelnu s WC, celková rozloha bytu je v rozmezí od 45 do 72 m². Na každý z bytů je plánováno jedno parkovací stání. Výše uvedené parametry jednotlivých bytů nenasvědčují tomu, že by v obytném domě měla být ve skutečnosti provozována ubytovna. Ostatně k tomuto účelu by ani nemohla být stavba zkolaudována, neboť je projektována jako obytný dům. O „rodinné bydlení“ ve smyslu stavebních předpisů jde nepochybně i tehdy, pakliže byt obývá pouze jedna osoba, nebo pár, byt nemusí splňovat parametry pro bydlení párů s dětmi. Byty v domě jsou koncipovány tak, aby umožňovaly dlouhodobé bydlení osob (nikoliv jen přenocování či provizorní přebývání). Žalobní bod je nedůvodný.

K námitce žalobců a) – d), že žalovaný přistoupil k přezkumu stanovisek dotčených orgánů ryze formálně a uvedl, že ani jeden z odvolatelů nevznesl ve svém odvolání požadavek na přezkum stanovisek dotčených orgánů, avšak odvolací námitky, které vyžadují přezkum stanovisek jednotlivých dotčených orgánů, vzneseny byly, uvádí soud následující. Dle § 149 odst. 4 správního řádu vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. Z toho plyne, že není nutné, aby žalobci výslovně požadovali přezkum závazného stanoviska. Postačí, že odvolací námitky směřují proti obsahu některého ze závazných stanovisek. V tomto ohledu je tedy východisko žalovaného, že není třeba žádat o přezkum závazného stanoviska nadřízeným správním orgánem, jestliže to výslovně odvolatel nenavrhne, nesprávné. Odvolací námitky žalobců a) – d) byly ovšem natolik obecné, že žádat nadřízené orgány o přezkoumání závazných stanovisek dotčených orgánů by bylo zjevně neúčelné. Žalobci např. v odvolání namítli „dopravní zatížení této lokality – zvýšení hlukosti a prašnosti, špatný stav komunikace“. Soudu není zřejmé, proti jakému závaznému stanovisku tato námitka směřuje, tedy který nadřízený orgán by se k ní měl vyjádřit. Otázky související s hustotou dopravy a technickým stavem pozemních komunikací nenáleží do působnosti žádného dotčeného orgánu. Zvýšení hlukové zátěže a prašnosti souvisí s ochranou veřejného zdraví, Krajská hygienická stanice Středočeského kraje vydala k záměru kladné stanovisko, které přiměřeným způsobem odůvodnila. Z formulace námítky nelze seznat, proti jakému závěru tohoto závazného stanoviska odvolací námitka směřuje. Dále někteří žalobci v odvolání namítli: „nedobrý stav odpadů“. Stav kanalizace v ulici X je odpovědností provozovatele kanalizace, jenž vyjádřil se stavbou souhlas, nejde o otázku, k níž by se měly vyjadřovat dotčené orgány. V tomto konkrétním případě tedy nelze žalovanému vytýkat, že si v návaznosti na heslovité odvolací námitky žalobců a) – d), které neobsahují žádnou argumentaci (skutkovou či právní), nevyžádal přezkoumání stanovisek dotčených orgánů u jejich nadřízených správních orgánů a rozhodl na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobce e) považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť ve výroku územního rozhodnutí není uvedeno, že součástí záměru je i vymezení veřejně přístupné sportovní plochy. V plochách B6 stanoví územní plán K., v rozhodném znění, pravidlo pro prostorové uspořádání, podle něhož musí být 10 % plochy z každé vymezené parcely vymezeno pro univerzální sportovní činnost veřejně přístupnou, nevyhrazenou, bez komerčního využívání. S ohledem na charakter změny dokončené stavby, v jejímž důsledku má být zcela změněna dosavadní funkce budovy a má být naplněn hlavní způsob využití plochy B6, nepochybuje soud o tom, že součástí tohoto záměru musí být i vymezení 10 % plochy parcely pro univerzální sportovní činnost. Vymezení plochy pro univerzální sportovní činnost nicméně neznamená, že postačí, aby bylo ze stavební parcely ponecháno 10 % její rozlohy „volných“, nezastavěných, vyhrazených pro případné budoucí zbudování sportovní plochy. Účelem

uvedeného pravidla pro prostorové uspořádání plochy B6 je zajistit, aby spolu s realizací záměru odpovídajícího hlavnímu způsobu využití byla realizována i sportovní plocha, kterou budou moci využívat jednak obyvatelé k výstavbě připravovaného obytného domu, jednak veřejnost, pro kterou tento závazek vlastníka pozemků v ploše B6 představuje jakousi kompenzaci za zahušťování zástavby a negativní externality související s bytovým domem (jak na ně ostatně vcelku v úplnosti poukázali žalobci ve správním řízení i žalobě). Pokud by k naplnění požadavku územního plánu postačovalo ponechat část pozemku o velikosti 10 % z celkové rozlohy stavební parcely nezastavěnou „pro účely budoucí realizace sportovní plochy“, znamenalo by to, že taková plocha, která je pro vlastníka pozemků jen pramalým přínosem (ostatně i budoucí uživatelé bytů v bytovém domě mohou považovat sportovní plochu za negativum, s nímž je spojeno citelné obtěžování – nekontrolovaný pohyb cizích osob na pozemku v bezprostředním sousedství bytů a majetku, křik, nepořádek apod.), nebude realizována nikdy. „Blokování“ části pozemku pro realizaci sportoviště by pak bylo zcela formální. Povolení realizace hlavního způsobu využití plochy je tedy podmíněno realizací univerzální sportovní plochy.

Soud se ztotožňuje s žalobcem e) v tom, že v nyní posuzované věci není součástí záměru stavby realizace univerzální sportovní plochy. Tomu odpovídá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není vymezena sportovní plocha jako součást záměru a není vymezena (tvarem, povrchem, zařizovacími předměty) ani v dokumentaci územního rozhodnutí. V ní je tato plocha vyznačena jako zbytková část pozemku p. č. 2655/9. Tomu koreluje i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který k námitce účastníků řízení připustil, že nelze předvídat, zda bude sportovní plocha realizována či nikoliv. Tvrzení žalovaného, že jde pouze o písařskou chybu a že sportovní plocha je v územním rozhodnutí chybně pojmenována jako zpevněná plocha, je nepravdivé, což zřetelně plyne z dokumentace, kde tato plocha konkrétně vymezena není (nevyplývá z ní, jak by měla vypadat, kde přesně by měla být na pozemku vymezena). Důsledkem skutečného vymezení sportovní plochy může být, v návaznosti na volbu typu sportovní plochy a jejího povrchu, snížení plochy pozemku, která může sloužit k zasakování dešťových vod, což může vést k jinému výsledku posouzení retenční schopnosti pozemku. Soud tedy uzavírá, že jelikož součástí záměru povoleného napadeným rozhodnutím není vymezení veřejně přístupné univerzální sportovní plochy, je záměr v rozporu s územním plánem (regulativy platnými pro plochu B6 – tedy za předpokladu, že na pozemcích osoby zúčastněné na řízení byla skutečně změnou č. 1 územního plánu po úpravě vymezena funkční plocha B6 – k tomu viz výše). Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně je tedy nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s § 90 písm. a) stavebního zákona. Jelikož nemovitě věci žalobce e) bezprostředně sousedí (hraničí) s tou částí pozemku p. č. x, která byla dokumentací územního rozhodnutí „ponechána ladem“ pro budoucí vymezení sportovní plochy, je nepochybně ve vztahu k této námitce věcně legitimován, neboť pouze ve fázi povolování záměru změny dokončené stavby může žalobce e) efektivně uplatnit své námitky ve vztahu ke konkrétnímu umístění sportovní plochy. Byl-li by separátně povolen záměr osoby zúčastněné na řízení, jak byl vymezen v daném řízení, byly by tím již pevně dány poměry na stavebním pozemku a variabilita vymezení sportovní plochy by byla značně snížena. Žalobní bod je důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a dále podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se správní orgány, které jsou vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), důkladně vypořádají s otázkami (námitkami), ve vztahu k nimž soud shledal rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek

důvodů, a odstraní vady řízení, které soud výše vytkl. Rovněž bude vycházet z toho, že součástí záměru musí být konkrétní vymezení sportovní plochy.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení zcela úspěšní, a mají tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ta u každého z žalobců a) – d) spočívá v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v odměně jejich zástupkyně ve výši 7.665 Kč, jež je tvořena odměnou za 3 úkony právní služby po 2.480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, sepsí repliky - § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a dále jednou čtvrtinou paušální částky odpovídající uvedenému počtu úkonů právní služby jako náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky [900 Kč společně pro žalobce a) – d), tedy 225 Kč pro každého z těchto žalobců]. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen zaplatit každému ze žalobců a) – d), částku 10.665 Kč. Náhrada nákladů řízení v případě žalobce e) spočívá v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a v odměně jeho zástupce ve výši 6.800 Kč, jež je tvořena odměnou za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby - § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky] a dále paušální částkou odpovídající uvedenému počtu úkonů právní služby jako náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 600 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení, jež je žalovaný povinen zaplatit žalobci e), částku 10.800 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. května 2017

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová